

האגדה
הקטנה

11 יולי 2011

לורן אשר

לוחן אשר

האותיות הקטנות

מאנגלית: תם פרו

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

לורן אשר
האותיות הקטנות

Lauren Asher
THE FINE PRINT
Dreamland Billionaires

עורכות ראשיות: ורד רוה־שמואל, גלי אבני
עורכת: ענבל כהן־זיליאני
הגהות: יפעת קלוגר
הגהות אחרונות: ורד בן־דוד
עימוד: שרית רוזנברג
עיצוב עטיפה: חן יאקה שומרון | 'לימונדה' סטודיו למיתוג

© הזכויות לציטוטים שמורות לבעלי הזכויות

Copyright © 2021. THE FINE PRINT by Lauren Asher
Hebrew language copyright © 2022 Ahavot 2018

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשדר או לקלוט בכל דרך או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר – כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש מסחרי מכל סוג בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמוציא לאור.

© 2022 כל הזכויות בשפה העברית
שמורות לא(ה)בות 2018
נרפס בישראל 2022

סידור, עימוד, הפקה וקדם־דפוס במפעלי כנרת, זמורה, דביר – מוציאים לאור בע"מ
רח' אגוז 6, פארק תעשיות חמן, חבל מודיעין 7319900

Kinneret, Zmora, Dvir — Publishing House Ltd.
6 Egoz St., Hevel Modi'in Industrial Park 7319900, Israel

Printed in Israel 2022

מסת"ב 978-965-7029-770 ISBN

www.kinbooks.co.il
www.ahavot.com

פלייליסט

Ain't No Rest for the Wicked – Cage the Elephant

Oh, What a World – Kacey Musgraves

My Own Monster – X Ambassadors

Cloudy Day – Tones And I

Flaws – Bastille

Rare Bird – Caitlyn Smith

Lasso – Phoenix

Bubbly – Colbie Caillat

Believe – Mumford & Sons

Take a Chance On Me – ABBA

From Eden – Hozier

Could Be Good – Kat Cunning

R U Mine? – Arctic Monkeys

34+35 – Ariana Grande

Ho Hey – The Lumineers

Can't Help Falling in Love – Haley Reinhart

Wildfire – Cautious Clay

White Horse (Taylor's Version) – Taylor Swift

Need the Sun to Break – James Bay

Landslide (Remastered) – Fleetwood Mac

Missing Piece – Vance Joy

Dreams – The Cranberries

פרק 1

רואן

בפעם האחרונה שהייתי בלוויה, יצאתי ממנה עם זרוע שבורה. השלכתי את עצמי לתוך קברה הפתוח של אימי, והסיפור התפרסם בעיתונים. יותר משני עשורים חלפו מאז אותו יום, ואם כי אני אדם שונה לחלוטין, הסלידה שלי מאָבל נותרה בעינה. אבל לאור מחויבותי כקרוב המשפחה הצעיר ביותר של סבי המנוח, כולם מצפים ממני לעמוד זקוף ולהישאר רגוע בטקס האשכבה שלו. דרישה כמעט בלתי אפשרית, מאחר שעורי מעקצץ כאילו אני לבוש בחליפת פוליאסטר זולה.

סבלנותי דועכת ככל שהשעות נוקפות ומאות מהעובדים והשותפים העסקיים של חברת קיין מגיעים לנחם אותי. אם יש משהו שאני שונא יותר מלוויות, זה לדבר עם אנשים. אני מסוגל לסבול בני אדם ספורים בלבד, וסבא שלי היה אחד מהם.

ועכשיו הוא איננו.

הכאב הצורב בחזי מחריף. אני לא יודע למה זה מפריע לי עד כדי כך. היה לי זמן להכין את עצמי כשהוא היה שקוע בתרדמת, אבל התחושה המשונה מעל כלוב הצלעות שלי בכל זאת חוזרת ביתר שאת בכל פעם שאני חושב עליו.

אני מעביר יד בשיערי הכהה רק כדי שיהיה לי משהו לעשות.
 "אני משתתף בצערך, בן." אורח אנונימי קוטע את מחשבותיי.
 "בן?" המילה נפלטת מפי בארס כה עז עד שהאיש נרתע ממני.
 הוא מסדר את העניבה שלו בתנועות ידיים מגושמות. "אני – טוב
 – אה."

"תסלח לאחי. קשה לו להכיל את הצער שהוא מרגיש." קאל מניח
 את ידו על כתפי ולוחץ אותה. ריח הוודקה־מנטה בנשימתו מכה
 בפרצופי, ואני מזדעף. אחי האמצעי אומנם נראה במיטבו בחליפה
 מגוהצת ושיער בלונדיני מעוצב בקפידה, אבל עיניו האדומות מספרות
 סיפור אחר לגמרי.

האיש ממלמל כמה מילים שאני לא טורח להקשיב להן ונפנה
 לעבר היציאה הקרובה.

"קשה לי להכיל את הצער?" אם כי מותו של סבי לא מצא חן בעיניי,
 לא קשה לי להכיל שום דבר היום, פרט לצרבת לא נעימה במיוחד.
 "תירגע. זה משהו שאומרים בלוויה." קאל נועץ בי את מבטו ושתי
 גבותיו הבלונדיניות מתכווצות.

"אני לא צריך שתתריך את ההתנהגות שלי."
 "לא, אבל אתה צריך סיבה לגיטימית לזה שאתה מבריה את
 המשקיע הכי גדול שלנו במלונות בשנחאי."
 "פאק." אני לא סתם מעדיף להיות לבר. שיחות חולין דורשות
 יותר מדי מאמצים ודיפלומטיה לטעמי.

"אתה יכול לנסות להיות נחמד יותר רק עוד שעה אחת? לפחות
 עד שכל האנשים החשובים ילכו?"

"אני מנסה." השריר בעיני השמאלית קופץ ואני מהדק את שפתיי.
 "טוב, תשתפר. למענו." קאל מטה את ראשו לעבר התמונה שמעל
 האח.

אני נאנח ברעד. התמונה צולמה בטיוול משפחתי לפארק השעשועים
 דְרִימְלַנד, כשהאחים שלי ואני היינו ילדים. סבא מחייך למצלמה, אף
 על פי שזרועותיי הקטנטנות כרוכות סביב צווארו באחיזת חנק. דקלן
 עומד לצד סבא – המצלמה לכדה אותו בעיצומו של גלגול עיניים –

בזמן שקאל מרים שתי אצבעות מאחורי ראשו ועושה לו "קרניים". אבי מחייך חיוך מפוכח ונדיר וזרועו מקיפה את כתפיו של סבא. אם אני מתאמץ מספיק, אני יכול לשמוע את צחוקה של אמא כשהיא צילמה את התמונה. ואף כי פניה מעורפלות בזיכרוני, אם אני מתאמץ מספיק, אני יכול לראות את חיוכה בעיני רוחי.

עקצוץ משונה עולה בגרוני ומקשה עליי לבלוע.

שאריות מהאלרגיה שלי לאביב בעיר. זה הכול.

אני מכחכח בגרוני המגורה. "הוא היה שונא את ההצגה הזאת." סבא אומנם היה בעסקי הבידור, אבל הוא לא אהב את אור הזרקורים. המחשבה שכל האנשים האלה נסעו עד לקצה של שיקגו למענו הייתה גורמת לו לגלגל את עיניו אילו היה עוד בחיים.

קאל מושך בכתפיו. "הוא ידע מה מצופה ממנו, יותר מכל אחד

אחר."

"אירוע נטוורקינג בהסוואה של לווייה?"

זווית שפתיו של קאל מתרוממת בחיוך קטן, ואז מתיישרת וחוזרת למקומה. "אתה צודק. סבא היה מזועזע כי הוא תמיד אמר שיום

ראשון הוא יום של מנוחה."

"אין מנוחה לרשעים."

"והעשירים נחים אפילו פחות." דקלן נעמד מצידי השני. הוא מביט בקהל האנשים בזעף בלתי מתפשר. אחי הבכור יודע להפחיד אנשים ברמה של מדע מדויק, עד שכולם מסיטים את מבטיהם מעיניו השחורות כזפת. חליפתו תואמת את שיערו הכהה, שרק תורם לחזותו המסתורית.

אני קצת מקנא בדקלן. אני בדרך כלל הראשון שניגשים לדבר איתו, כי אנשים טועים לחשוב שאני הבן הנחמד מבין השלושה משום שאני הצעיר ביותר. אומנם נולדתי אחרון, אבל בהחלט לא נולדתי אתמול. הסיבה היחידה שהאורחים טורחים לשוחח איתנו היא מפני שהם רוצים להתחנף אלינו. אבל היחס המזויף הזה צפוי, כמובן. במיוחד מאחר שהמצפן המוסרי של כל מי שאנחנו מתרועעים עימו תמיד מצביע לכיוון הגיהנום.

זוג לא מוכר מתקרב אל שלושתנו. אישה שולפת ממחטה מתיק היר שלה ומוחה את עיניה היבשות בזמן שבן זוגה מושיט לנו את ידו ללחיצה. אני מסתכל על ידו כאילו הוא עלול להדביק אותי במחלה כלשהי.

סומק עולה בלחיי כשהוא מחזיר את ידו לכיס. "רציתי להציע את תנחומיי. אני משתתף בצערכם. סבא שלכם –" אני נד בראשי ומתעלם ממנו. זה עומד להיות לילה ארוך להחריד. אני עושה את זה בשבילך, סבא.

אני בווה במעטפה הלכנה. שמי רשום עליה בכתב ידו האלגנטי של סבא. אני הופך אותה ומגלה שחותם השעווה – שנראה כמו הטירה של הנסיכה קארה בדרימלנד – עדיין לא נפתח.

עורך הדין מעביר את שני המכתבים האחרים לאחים שלי. "אתם נדרשים לקרוא את המכתבים האישיים שלו לפני שאקרא את צוואתו של מר קיין."

גרוני מתהדק כשאני שובר את החותם ושולף את המכתב. לפי התאריך, הוא נכתב בדיוק שבוע לפני התאונה של סבא לפני שלוש שנים, זו שבגללה הוא שקע בתרדמת.

לדואן המתוק והקטן שלי,

אני מחניק צחוק. מתוק וקטן הן שתי המילים האחרונות שהיית משתמש כדי לתאר את עצמי, מאחר שאני גבוה כמו שחקן כדורסל ורגיש בערך כמו אבן, אבל סבא לא היה מודע במיוחד לפרטים האלה. זה היה הדבר הכי טוב והכי רע בו, תלוי במצב.

אתה כבר אומנם גבר, אבל בעיניי תמיד תהיה אותו נער. אני עוד זוכר את היום שאמא שלך ילדה אותך כאילו זה קרה רק אתמול. היית התינוק הגדול ביותר מהשלושה, עם זוג לחיים שמנמנות וראש מלא שיער כהה שלצערי התקנאתי בו. היו לך זוג ריאות חזקות, ללא ספק, ולא הפסקת לבכות עד שהרופאים העבירו

אותך לאמא שלך. כשהיית בזרועותיה, היה זה כאילו העולם היה מושלם.

קראתי את הפסקה פעמיים. מוזר לשמוע את סבי מדבר על אמא שלי בקלילות שכזאת. הנושא הפך לטאבו במשפחתי עד שכבר בקושי יכולתי לזכור את פניה או את קולה.

אני יודע שהייתי עסוק בעבודה ושלא ביליתי אתכם מספיק זמן. היה לי קל להאשים את החברה בריחוק הפיזי והרגשי שנוצר בכל מערכות היחסים שלי. כשאמא שלך מתה, לא הייתי בטוח מה עליי לעשות או איך לעזור. מאחר שאבא שלך הרחיק אותי, שקעתי בעבודה כדי להקהות את רגשותיי. זה הצליח כשאשתי נפטרה וזה הצליח כשאמא שלך מצאה את מותה באותה דרך, אבל עכשיו אני מבין שזה פגע באבא שלך. ושכך אכזבתי גם את כולכם. במקום ללמד את סת' איך לחיות את חייו אחרי אובדן משמעותי כל כך, הראיתי לו איך להיאחז בייאוש, ובסופו של דבר רק פגעתי בך ובאחיך. אבא שלכם היה לכם הורה בדרך היחידה שהוא הכיר, וזאת אשמתי.

מובן שסבא מתרץ את מעשיו של אבי. סבא היה עסוק מכדי להבחין בעובדה שבנו הפך למפלצת של ממש.

אני כותב את המילים האלה, אחרי שעברתי לגור בדרימלנד בניסיון להתחבר לעצמי מחדש. משהו הטריד את שלוותי בשנים האחרונות ולא הבנתי מה עד שהגעתי לפה כדי להעריך את חיי מחדש. פגשתי מישהי שפקחה את עיניי והראתה לי איפה טעיתי. כשהחברה גדלה, איבדתי קשר עם הסיבה שבגינה עשיתי את כל זה. הבנתי שהייתי מוקף בכל כך הרבה אנשים שמחים, ובכל זאת מעולם לא הרגשתי כה בודד. ואם כי שמי הוא מילה נרדפת ל"אושר", אני אומלל לגמרי. תחושה לא נעימה אוחזת בחזי, מתחננת לפרוץ לחופשי. הייתה תקופה אפלה בחיי שבה יכולתי להזדהות עם ההערה שלו. אבל נעלתי את החלק הזה במוחי מאחורי סורג ובריח ברגע שהבנתי שאף אחד לא יכול להציל אותי מלבדי.

אני נד בראשי ומתמקד שוב במכתב.

הזדקנות היא דבר משונה. היא מכניסה הכול לפרספקטיבה.

הצוואה המעודכנת הזאת היא דרכי ליישר את ההדורים לאחר מותי ולתקן את עוולותי לפני שיהיה מאוחר מדי. אני לא רוצה ששלושתכם תחיו את החיים שאני חייתי. לעזאזל, אני גם לא רוצה שאביכם יהיה אותם. סבא שלכם עומד לשחק את תפקיד המושיע, בדיוק כמו אחד הנסיכים מבית היוצר של דרימלנד (או כמו אחד הנבלים, אבל זה כבר תלוי בנקודת המבט שלכם, לא שלי).

לכל אחד מכם ניתנה משימה שתצטרכו להשלים כדי לקבל את חלקכם בחברה לאחר מותי. הרי מה עוד אפשר לצפות ממישהו שכותב סיפורי אגדות למחייתו? אני לא יכול סתם לתת לכם את החברה. אז ממך, רואן, בעל החלום שהפסיק לחלום, אני מבקש רק דבר אחד...

שתהפוך למנהל של דרימלנד ותחזיר למקום את הקסם שלו. כדי לקבל את שמונה־עשר האחוזים שלך בחברה, מצופה ממך להפוך למנהל ולהוביל למעני פרויקט ייחודי במשך שישה חודשים. אני רוצה שתזוהה את נקודות התורפה של דרימלנד ותפתח תוכנית התחדשות שראויה למורשת שלי. אני יודע שאתה הגבר המתאים לתפקיד, מאחר שאין מישהו שאני סומך עליו שאוהב ליצור יותר ממך, אף על פי שהתנתקת מהצד הזה שלך לאורך השנים. פעם אהבתי ליצור. דגש על פעם, כי אין סיכוי שאצייר שוב, לא כל שכן אעבוד בדרימלנד מרצוני החופשי.

צד בלתי תלוי יהיה איתך בקשר וייתן את דעתו על השינויים שתיישם בפארק. אם הוא לא יאשר אותם, האחוזים שלך בחברה יעברו לאבא שלך לצמיתות. בלי הזדמנות שנייה. בלי לקנות ממנו את החלק שלו. כך דרכו של עולם, ילדון. אני נאלצתי לעבוד כדי להפוך את השם "קיינ" למה שהוא היום, ועכשיו תורך ותור אחיך לוודא שהוא יהיה לנצח.

אוהב אותך תמיד,

סבא

אני בוהה בדיו עד שהמילים מיטשטשות ונמהלות אלה באלה. קשה לי להתרכז בעורך הדין כשהוא דן בפיצול הנכסים. שום דבר

מזה כבר לא חשוב. המכתבים האלה העבירו את כל התוכניות שלנו למצב המתנה.

דקלן מלווה את עורך הדין החוצה וחוזר לסלון.
"זה קשקוש מוחלט." אני מרים את בקבוק הוויסקי משולחן הקפה וממלא את הכוס שלי עד לשפה.

"מה אתה צריך לעשות?" דקלן מתיישב.
אני מסביר לו את המטלה המאימת שקיבלתי.
"הוא לא יכול לדרוש מאיתנו לעשות את זה." קאל קם מכיסאו ומתחיל להתהלך בחדר.

דקלן מעביר את ידו על הזיפים שלו. "שמעת את עורך הדין. או שנשתף פעולה, או שהאפשרות שאהיה מנכ"ל בטלה ומבוטלת."
מבטו של קאל הופך פראי יותר עם כל נשימה לא אחידה שלו.
"פאק! אני לא יכול לעשות את זה."

"מה יכול להיות גרוע יותר מלאבד את האחוזים שלך בחברה?"
דקלן מיישר את ז'קט החליפה שלו.
"לאבד את הכבוד העצמי שלי?"

אני מעביר עליו את מבטי. "עוד נשאר לך כבוד עצמי?"
קאל מרים לעברי אצבע משולשת.
דקלן נשען לאחור בכיסאו ולוגם מכוס הוויסקי שלו. "אם יש למישהו מאיתנו זכות להתעצבן, זה לי. אני זה שצריך להתחתן עם מישהי ולהכניס אותה להיריון כדי להפוך למנכ"ל."

"אתה יודע שצריך לעשות סקס כדי להביא תינוק לעולם, נכון?
זה משהו שהתוכנה הפנימית שלך מסוגלת ללמוד?" קאל פותח חזית בקרב שהוא לעולם לא ינצח בו. דקלן מתגאה במוניטין שלו כרווק הבלתי מושג ביותר באמריקה מסיבות שאין להן כל קשר להתפרפרות.
דקלן מרים את המכתב של קאל מהרצפה ונותן בו מבט משועמם.
"אלאנה? מעניין. אני תוהה למה סבא חשב שזה יהיה רעיון טוב לחבר ביניכם מחדש."

אלאנה? לא שמעתי את שמה מזה שנים. מה סבא רוצה שקאל יעשה איתה?

אני מושיט את ידי כדי לקחת את המכתב מדקלן, אבל קאל חוטף אותו לפני שאני מספיק.

"לך תזדיין. ואל תדבר עליה שוב," קאל רותח.

"כשאתה משחק באש, תתכונן להישרף." דקלן מטה את כוסו לעבר קאל. מבטו מרפרף בינינו. "לא משנה מה דעתכם, אין לנו ברירה אלא למלא אחר התנאים של סבא. יותר מדי מוטל על הכף." לעולם לא אניח לאבא שלנו להניח את ידו על חלקינו בחברה. כל חיי חיכיתי להזדמנות להשתלט על חברת קיין עם אחיי, ואין לי כל כוונה לאבד אותה לאבא שלי. לא כשהכוח שמניע אותנו חזק יותר מכסף. כי אם סת' קיין לימד אותנו משהו, זה שאהבה אומנם באה והולכת, אבל שנאה היא נצחית.

פרק 2

רואן

העוזרת החדשה שלי, מרתה, היא עובדת ותיקה בדרימלנד שעבדה אצל כל המנהלים שהיו בפארק השעשועים, כולל סבא שלי. היא טיפלה בכניסה שלי לתפקיד בקלות. העובדה שהיא יודעת הכול על כולם הייתה בונוס שעזר לי להישאר רגוע בכל הנוגע למעבר שלי לפלורידה.

בזכות המידע החיוני שהיא סיפקה לי, אני יודע איפה למצוא את רוב העובדים של דרימלנד במקום אחד, שם אוכל להציג את עצמי בפניהם באופן רשמי. אני הראשון שמגיע לפגישת הבוקר כדי לתפוס לעצמי את המושב שרציתי, ובוחר את המקום המושלם ברכתי האודיטוריום, שאליו אורות הפלואורסצנט לא מגיעים. כך אני מוסתר בחשכה, בדיוק כפי שרציתי, רחוק מעיניים סקרניות. משם אני יכול לבחון כיצד אנשי הצוות מסתדרים ביניהם ואיך המנהלים פותרים בעיות.

עשר דקות לפני הפגישה, כולם משתרכים בשורה לתוך החלל וממלאים את אינספור שורות המושבים. האנרגיה שאני מקרין כנראה גורמת לעובדים להימנע מהשורה האחרונה לטובת המושבים בשורות הקדמיות ובמרכז. רק אדם אחד מחרף את נפשו

ומתיישב במושב שמולי. האיש המבוגר נועץ בי מבט שכמו אומר שהעובדה שהתיישבתי בטריטוריה שלו מפריעה לו, אבל אני מתעלם ממנו.

האורות בקדמת החדר מתמקדים בג'ויס, אחראית הצוות בשעות היום ואם הבית של דרימלנד. יש לה שיער לבן מעוצב בתספורת דמויית קסדה ועיניים כחולות שסורקות את כל החדר כמו סמל משמעת. אני לא בטוח איך היא יודעת איפה אני, אבל עיניה לוכדות את מבטי והיא מנידה בראשה בשפתיים מהודקות.

ג'ויס טופחת על לוח הכתיבה שלה. "בסדר, כולם. בואו נתחיל. יש לנו הרבה על סדר היום ולא הרבה זמן עד שהמבקרים הראשונים מגיעים." היא מתארת את מטרת הפגישה ועוברת בביטחון על אינספור שאלות. היא בקושי עוצרת לנשום כשהיא דנה בלוח הזמנים של חודש יולי, שמכיל תהלוכות, פסטיבלים, וסלבריטאים שאמורים לבקר בפארק.

הדלת מאחוריי נפתחת בחריקה. אני מסתובב בכיסא ומביט מעבר לכתפי. ברונטית צעירה נכנסת מבעד לדרך הצר וסוגרת את הדלת מאחוריה בשקט.

אני מביט בשעון. מי זאת ולמה היא מאחרת בעשרים דקות? היא מחזיקה בסקטבורד ורוד־ניאון באחת מזרועותיה השחומות־זהובות ומעבירה את מבטה על החדר העמוס. אני מנצל את העובדה שדעתה מוסחת כדי לאמוד אותה. היא יפיפיה כל כך עד שאני מתקשה להחזיר את תשומת ליבי אל השיחה שמתנהלת בחזית החדר.

אני שונא את העובדה שאני לא מסוגל להסיט ממנה את מבטי. עיניי עוקבות אחר קימוריה, מציירות נתיב מגרונה העדין אל ירכיה הבשרניות. הלב שלי פועם מהר יותר.

אני קופץ את כפות ידיי לשני אגרופים. חוסר השליטה הזה לא מוצא חן בעיניי.

קח את עצמך בידיים.

אני נושם עמוק כמה פעמים כדי להאט את הלמות ליבי.

קווצת שיער כהה נופלת מול עיניה. היא תוחבת אותה מאחורי אוזן מעוטרת עגילי זהב. כאילו היא חשה במבטי, עיניה מייד מתמקדות בי – או, ליתר דיוק, במושב הריק לידי.

היא יוצאת מהכניסה המוארת ומתקרבת אל המעבר האפלולי, ואז בוחנת את סידור הישיבה כאילו היא מנסה להבין איך להתיישב בכיסא שלידי מבלי לגעת בי.

“היי. תסלח לי.” קולה שקט ויש לה מבטא קל. היא נושמת עמוק וחודרת למרחב הפרטי שלי סנטימטר אחר סנטימטר.

אני לא אומר מילה, רק לופת את ידיות הכיסא. אני זוכה למבט מקרוב בישבנה, שהתלבושת הלא-הולמת שלה, מכנסי ג'ינס וחולצת טי כלל לא מסווה.

העובדים לא סתם מחויבים ללבוש מדים בשטחים שבבעלות החברה. אני מסתכל ישירות עליו. עורפי מתלהט וידיות הכיסא חורקות תחת הלחץ שידיי מפעילות עליהן. הבושם שלה מכה בנחיריי. עיני נעצמות בתגובה לניחוח המשכר – תמהיל של פרחים, פירות הדר, ומשהו שאני לא מצליח לזהות.

היא מסתבכת כשהיא מנסה לעבור מעל רגליי הארוכות בחינניות של ג'רפה שזה עתה נולדה.

מכיוון שאני רוצה לשים לזה סוף, אני מזדקף במושבי ומפנה לה קצת מקום. התנועה הפתאומית גורמת לה למעורר על כפות הרגליים שלי. אחת מידיה נוחתת בחיקי כשהיא מנסה להחזיר לעצמה את שיווי המשקל, ומפספסת את הזין שלי בסנטימטרים ספורים. חשמל נורה במעלה רגלי היישר למפשעה שלי.

שיט. מתי מגע של מישהי עורר בי תגובה כזאת?

עיניה הפעורות מביטות באלו שלי, ואני מבחין בריסיה העבים ובעיני השקד החומות שלה. היא ממצמצת כמה פעמים ומוכיחה שבכל זאת יש לה מידה מסוימת של תפקוד קוגניטיבי. “אני ממש מצטערת.” שפתייה נפשקות כשהיא מביטה בידה שבחיקי. היא נשנקת במבוכה ומסירה את ידה מירכי במהירות, ואיתה נעלמים גם חום גופה ואותה תחושה משונה שעלתה בי.

חבר הצוות המבוגר מביט בה מעבר לכתפו. "אכפת לך להתיישב כבר? אני בקושי שומע את ג'ויס עם כל הרעש שאת תמיד עושה."
תמיד עושה? טוב לדעת שזה דפוס התנהגות.
 "בטח. כן," היא ממלמלת.

בעיניי, יכולתה להתיישב בכיסא לידי ללא כל תאונה נוספת היא בגדר נס. היא שומטת את תיק הגב הגדול שלה, שמשקשק בקול, על הרצפה, ויוצרת עוד הסחת דעת. מתכת מקרקשת ומצלצלת כשהיא מתכופפת ופותחת את רוכסן התיק.

אני עוצם את עיניי ונושם מבעד לאפי כדי להרגיע את הכאב העמום שמפעם ברקוטיי. אלא שכל נשימה מכניסה לגופי עוד ועוד מהבושם שלה, עד שהוא נחנק בזיכרוני.

הזרוע שלה מתחככת קלות ברגלי במהלך חיפושיה. ניצוץ דומה שוב עובר בגבי בתגובה למגע, כמו גל חום שמתחנן להגיע למקום **כלשהו.**

שיגיע לכל מקום שירצה, רק לא לשם, לכל הרוחות.
 "אכפת לך?" אני מסנן.

"סליחה!" היא נרתעת כשהיא סוף-סוף אווזת במחברת שלה ומזדקפת שוב במושבה. הסקטבורד שלה נופל מחיקה ומתרסק על הנעליים שלי, שעלו אלפיים דולר.

יש סיבה טובה שכבר שנים חל איסור להכניס את הדברים הארוכים האלה לפארק. אני מרחיק את הפריט האסור בבעיטה, היישר אל עקביו של האיש שנזף בה מוקדם יותר.

"נו, באמת, זהרה." הוא מסב את ראשו ויורה לעברה מבט מצמית.

זהרה. שמה הולם את הפראיות שבה, שממנה זכיתי לטעימה קטנה בלבד.

"סליחה, ראלף," היא ממלמלת.

"תפסיקי להתנצל ותתחילי להקדים לשם שינוי."

אני נאבק בדחף לחייך. אין שום דבר שמבדר אותי יותר מלחזות באנשים כשמעמתים אותם עם הבולשיט שלהם.

היא רוכנת קדימה ומניחה יד עדינה על כתפו של האיש. "אני יכולה לפצות אותך בלחם הטרי שקלייר ואני אפינו אתמול בלילה?" לחם? היא באמת מציעה לאיש הזה אוכל אחרי שהוא התרגז עליה?

ראלף מושך בכתפיו. "תוסיפי כמה עוגיות ואני לא אתלונן לג'ויס שאיחרת שוב."

אני ממצמץ לעבר הזקן הנרגז והמאפיר שיושב לפניי. "ידעתי שיש לך חולשה אליי. אנשים אומרים שאתה לא נחמד אבל אני לא מאמינה למילה." היא דוחפת את כתפו במחווה ידידותית. אני יודע מה היא עושה. איכשהו, היא סובבה את ראלף סביב אצבעה בלא יותר מחיוך והבטחה שתביא לו מאפים. האישה הזאת מסוכנת – כמו מוקש שלא מבחינים בו עד שכבר מאוחר מדי. זהרה מוציאה חבילה מתוך התיק שלה ושומטת אותה לתוך ידיו הממתינות של ראלף.

ראלף מחייך קלות וחושף שן קדמית שבורה. "אל תגלי לאף אחד את הסוד שלנו. אני לא יכול להתמודד עם ההשלכות." "כמובן. לא הייתי מעיזה." היא צוחקת קלות וצחוקה מהדהד בחזי כאילו מישוהו הכה בי בפטיש דפוק. חום מתפשט בתוכי ומבהיל אותי עד עמקי נשמתי.

שיניה הלבנות בולטות בחשכה כשהיא שולחת לראלף חיוך קורן. משהו במבט על פניה גורם לליבי לדהור מהר יותר בחזי. יפיייה. חופשייה מדאגות. תמימה.

כאילו היא באמת מאושרת לחיות, ולא מזייפת את זה כמו שאר האנשים.

שיניי מתהדרות ואני נאנח ברוגז. "סיימתם? חלק מאיתנו מנסים להקשיב."

החלקים הלבנים בעיניו של ראלף גדלים, ואז הוא מסתובב בכיסאו ומשאיר את זהרה לגמרי לבדה.

"מצטערת," היא לוחשת בשקט.

אני מתעלם מהתנצלותה ומחזיר את תשומת ליבי אל ג'ויס.

"החברה עוברת כמה שינויים גדולים שנסקור במהלך השבוע הבא. הם יפקחו עלינו עין ברבעון הזה."
 "נהדר. בדיוק מה שהיינו צריכים," ממלמלת זהרה בשקט ומשרבטת במחברת שלה.

"יש לך בעיה עם החברה?" אני לא בטוח מה אני מצפה לשמוע ממנה, או למה בכלל אכפת לי.

היא צוחקת לעצמה, ותחושה משונה שוב מתפשטת בכלוב הצלעות שלי. "השאלה האמיתית היא למי אין בעיה עם החברה."
 "למה?"

"כי מועצת המנהלים של חברת קיין מורכבת מחבורה של גברים זקנים שיושבים להם ומדברים על כל הכסף שהם הרוויחו מבלי לדון בנושאים החשובים באמת."

"ופתאום נהיית מומחית לפגישות של מועצת המנהלים?"
 "לא צריך להיות גאון כדי להסיק מסקנות מהיחס שאנחנו מקבלים פה."

"ואיזה יחס אתם מקבלים?"
 "כאילו אנחנו לא חשובים, כל עוד אנחנו מכניסים להם מיליארדי דולרים בשנה."

אם היא מבחינה בכעס בעיניי, דומה שהוא כלל לא מפריע לה.
 "עובדים לא מקבלים כסף כדי לא להתלונן?"

היא מחייכת אליי. "מצטערת, זה כבר יעלה לחברה יותר, ולאור העובדה שרובנו פה מרוויחים שכר מינימום, שתיקה לא כלולה במחיר." קולה קליל ואוורירי, וזה רק מרגיז אותי עוד יותר.
 "היא אמורה להיות, ורק כדי לעצור אותך מלפלוט עוד הערות שכאלה שמעידות על בורות."

היא שואפת בחדות ומחזירה את תשומת ליבה אל המחברת שלה, וסוף-סוף מעניקה לי את השקט שרציתי.

"הרבעון הזה יהיה שונה מהקודם." עיניה של ג'ויס מבריקות.

כמה מחברי הצוות רוטנים בשקט.

"נו, באמת. כאילו שזה נכון."

קול בוקע עמוק מגרונה של זהרה. היא משרבטת כמה הערות במחברת שלה, אבל אני לא מצליח לראות את המילים בחשכה.

"את לא מאמינה לה?" מה לעזאזל אתה עושה, בנאדם? היא סוף-

סוף סתמה ועכשיו אתה שואל אותה שאלות?

ראשה מייד מתרומם לכיווני, אבל אני לא מצליח לראות את הבעת פניה. "כי שום דבר טוב לא יכול לקרות עכשיו כשברידי באמת איננו." קולה נשבר.

אני חורק שיניים. מי היא חושבת שהיא, שהיא קוראת לסבא שלי בריידי? זה מעליב. "הפארק תפקד טוב יותר מאי פעם בשנה האחרונה, אז לדעתי ההערה שלך חסרת בסיס."

הברך שלה מקפצת בתזווה שמרגיזה אותי. "לא כל דבר טוב סביב השורה התחתונה. בטח, הפארק תפקד טוב יותר, אבל באיזה מחיר? משכורות נמוכות? ביטוח בריאות זול יותר לעובדים וחופשות ללא תשלום?"

אם היא מנסה לפנות לצד האנושי שבי, היא אף פעם לא תצליח. אנשים במעמדי לא הולכים אחרי הלב, מפני שמהו כל כך מגוחך לעולם לא היה מספק אותנו. לא נסתפק במשהו כל כך מגוחך. אנחנו לא רוצים לשפר את העולם.

אנחנו רוצים להשתלט עליו.

אני זו במושבי כדי להסתכל עליה. "את מדברת כמו מישהי שלא מבינה שום דבר בניהול תעשייה שמגלגלת מיליארדי דולרים. לא שזה מפתיע אותי. את עובדת פה, אחרי הכול."

היא שולחת את ידה וצובטת את זרועי. אצבעותיה הקטנות לא חזקות דיין בשביל לגרום נזק אמיתי כלשהו.

"למה לעזאזל עשית את זה?" אני מתפרץ.

"ניסיתי לבדוק אם זה סיוט. אבל מסתבר שהתאונה הזאת שמתחזה

לשיחה דווקא אמיתית מאוד."

"תיגע בי שוב ואני מייד מפטר אותך."

היא קופאת. "מאיזו מחלקה אמרת שאתה?"

"לא אמרתי."

היא מכה במצחה ועוברת מאנגלית לשפה זרה שאני לא מזהה.
 "באיזו מחלקה את עוברת?" אני שואל אותה.
 היא מזדקפת בכיסאה ומחייכת כאילו לא איימתי לפטר אותה
 לפני שנייה. היא מוזרה. "אני קוסמטיקאית בסלון שרביט הקסמים."
 "נהדר. אז לפחות את לא עושה שום דבר חשוב מכדי שתחסרי
 למישהו."
 הכיסא שלה חורק מתחתיה כשהיא נרתעת ממני. "אלוהים, אתה
 כזה שמוק."
 ג'ויס לא הייתה מסוגלת לתזמן את הכניסה שלי טוב יותר. היא
 קוראת בשמי וכולם מסבים את ראשיהם לעבר הפינה החשוכה.
 אני מתרומם ממקום מושבי ומביט בזהרה בגבה מורמת. ראשה
 מורכן והחזה שלה רועד. מצחוק?
 מה, לעזאזל? היא אמורה להתנצל ולהתחנן בפניי שלא אפטר
 אותה.

ג'ויס קוראת בשמי ואני מפנה את ראשי לכיוון הבמה.
 אני פונה לעבר הקהל ומתרחק מזהרה. יש רק דבר אחד שאני צריך
 להתרכז בו, ולמטרה שלי אין כל קשר לאישה שהעזה לקרוא לי שמוק
 ולצחוק עליי.

פרק 3 זהרה

ני סוגרת את דלת התא שלי בטריקה.
"מה הרגיז אותך כל כך?" קלייר מתיישבת על הספסל
מולי ונועלת את הנעליים השטוחות שלה. שיערה הכהה,
שמגיע עד לכתפיה, נופל על פניה והיא מסיטה אותו מעיניה.
"פגשתי חמור בפגישה הבוקר. ולא תאמיני מי זה היה."
"מי?"
"רואן קיין."
"לא נכון!" עיניה החומות של שותפתי לדירה נפערות.
ראשים אחדים נפנים לעברנו. גברת ג'פריס אוחות בתליון הצלב
שלה ונועצת בנו מבט.
"קלייר. אני נאנחת."
"הוא בן למשפחת המלוכה של דרימלנד. באמת סליחה על ההלם."
"תסמכי עליי. יש דברים שעדיף להשאיר לדמיון."
כל אותם סיפורים מתוקים שבריידי סיפר על הנכד הצעיר ביותר
שלו היו לא יותר מפנטזיות. השמועות שעשו את דרכן ברחבי
דרימלנד היו נכונות. רואן זכה למוניטין של איש עסקים חסר רחמים,
שנודע ביכולתו לייצר אותה רמה של שמחה שאנשים מרגישים כשהם

מרדימים את חיות המחמד שלהם. הוא משך תשומת לב לראשונה אחרי שקולו הכריע את המחלוקת כנגד העלאת שכר המינימום של העובדים. בגללו, חברת קיין המשיכה לשלם לעובדיה גרושים על העבודה הקשה שלהם. שלטון האימה שלו התבסס לאורך השנים. הוא קיצץ בימי החופשה בתשלום, החליף את תוכנית ביטוח הבריאות שלנו בתוכנית אחרת שפוגעת בנו יותר משהיא עוזרת לנו, ופיטר אלפי אנשים.

רואן אומנם נראה כמו מלאך, אבל כל דבר אחר בו מושחת מיסודו. קלייר מושכת בשמלה שלי. "נו, תספרי לי! הוא מריח טוב כמו שהוא נראה?"

"לא. כן. אבל אין לי כוונה לספר את זה לקלייר. לא רק שיש לרואן ריח מדהים, התמונה שלו באתר החברה לא עושה עימו צדק. רואן יפיפה באופן בלתי נגיש. כמו פסל שיש מוקף סרט קטיפה אדום, שמפתה אותי לחצות אותו ולהיכנס לטריטוריה אסורה רק כדי לגנוב נגיעה. עצמות הלחיים שלו נראות חדות כל כך שכמו אפשר להיחתך מהן, והשפתיים שלו נראות רכות כל כך ומזמינות נשיקה. ובהתבסס על האזור שצבטתי והירך שבה נגעתי, גופו שרירי. הוא מושלם, למראית עין. התגלמות הילד היפה, עם שיערו החום המעוצב בשלמות, חליפתו המגוהצת, ועיני הקרמל העמוקות שלו.

עד שהוא פותח את פיו, כמובן. "אוקיי, בואי נתעלם מהעובדה שהוא חמור ונמשיך לתהות אם הוא רווק." היא מעפעפת בריסיה.

"בפעם האחרונה שברקתי, הוא לא הטיפוס שלך." אני חובטת בכתפה מאחר שאני יודעת שבנים ממש לא מזיזים לה. היא הכריזה שהיא לסבית בתיכון ומאז לא הסתכלה שוב על גבר. "כלבה, אני שואלת בשבילך, לא בשבילי."

אני מעבירה את ידי במורד תלבושת הרנסנס שלי. "בהתחשב בזה שהוא אמר לי שהעבודה שלי לא חשובה מספיק ושאף אחד לא יתגעגע אליי, אני לא מעוניינת. מה גם שהוא הבוס שלנו." אף על פי

שאינן בדרימלנד חוקים כלשהם בנוגע למערכות יחסים בין עובדים, מבחינתי רואן תויג כמחויף לתחום באופן רשמי. כבר הייתי בסרט הזה, והוא לא היה משהו. החבר שלי לשעבר כבר מילא את מכסת החלאות שלי לכל החיים.

"אלוהים. איזה שמוק."

"את אומרת לי. אני לא מאמינה שהוא המנהל החדש שלנו. זה היה כל כך פתאו –"

"בדיקת נוכחות!" צועקת רג'ינה, מנהלת הסלון, מהקומה הראשית.

קלייר ואני יוצאות אל קומת הסלון ונעמדות בשורה עם שאר אנשי הצוות. אנחנו מוקפות ים של כיסאות ריקים וצבעוניים ושולחנות איפור מוארים שממתינים לילדות וילידים שחולמים להיראות כמו נסיכות ונסיכים בזמן הביקור שלהם בדרימלנד.

כל העובדים נעמדים לחלוקת המשימות, ולאחר מכן אנחנו מכינים את העמדות.

"מוכנה?" קלייר מביטה בי משולחן האיפור שלה.

אני מרימה את מסלסל השיער הקר שלי כמו חרב. "נולדתי מוכנה". הנרי, הסדרן, פותח את הדלתות ומכניס קהל שמורכב מילדים והוריהם. ליבי מתחמם למראה חיוכיהם הקורנים ועיניהם המנצנצות של הילדים כשהם רואים את כל התחפושות שתלויות לאורך הקירות.

הנרי מסיע ילדה קטנה בכיסא גלגלים אל התחנה שלי. "היי, זהרה. זאת לילי. היא מתרגשת לקראת המהפך שלה לנסיכה קארה היום."

אני מתכופפת ומושיטה לילי את ידי. "את בטוחה שאת צריכה מהפך?"

היא מהנהנת ומחייכת.

"את בטוחה שאת לא כבר נסיכה?"

לילי מעמעמת את הצחקוק שלה בידה השנייה. שיערה הבלונדיני החלק נופל על פניה ומסתיר את עיניה הירוקות ממבטי.

אני טופחת על אפה המקומט. "את תעשי לי עבודה כל כך קלה עד שהבוסית שלי עוד תחשוב שיש לי כוחות על." לילי צוחקת. הצליל כה מתוק עד שאני לא יכולה שלא לצחוק איתה.

"אני אוהבת את הסיכה שלך." היא מצביעה על סיכת האמיל שנחה מעל תגית השם שלי.

"תודה." אני מחייכת אל הדבורה המצוירת והעליזה שמתנוססת עליה. המרד הקטן שלי בכללי התלבושת האחידה הפך ללהיט בקרב הקטנטנים.

אני ניגשת לעבודה ומתחילה בשיערה של לילי. השיער החלק מתעקש שלא לשמור על צורת התלתלים הקלאסיים של הנסיכה קארה, אבל אני לא מוותרת עד שהיא נראית מושלם.

תחושת עקצוץ משונה עוברת בגבי. אני נפנית לעבר שולחן האיפור מבלי לשים לב לידיים שלי ומורחת צללית סגולה על לחייה של לילי.

"הי!" היא צוחקת.

"אלוהים."

"מה?"

רואן עומד ליד שולחן הקבלה. הוא נועץ בי מבט טעון מבעד למראה שמלהיט את עורי, ועיניי מאיימות לצאת מחוריהן. סומק מתפשט בלחיי ואני נפנית מתחנת האיפור כדי להסוות את תגובתי.

"אהה, את נהיית אדומה. זה קורה לאמא עם אבא." עיניה של לילי נוצצות.

"הממ." מה הוא עושה פה? עומדים לפטר אותי?

לילי תופסת אותי מביטה בכבואתו של רואן במראה. "את מחבבת אותו?"

"ששש! לא!" אני מנגבת את האיפור מהלחי שלה.

"זה סוד?" היא לוחשת.

"כן!" אני מוכנה לומר הכול כדי להשתיק אותה.

אני מציצה שוב מעבר לכתפי. עיניו של המנוול בחליפת הארמני

עוד נעוצות בי, והחרדות שלי מתגברות כשאני רואה את הזעף בפניו.

הנרי ניגש אל שולחן האיפור שלי, כביכול כדי להציע ללילי מיץ. "אז, מתחשק לך לספר לי למה מר קיין שואל עלייך שאלות?"

"כי יכול להיות שהרגזתי אותו מוקדם יותר?"

עיניו של הנרי מתקמטות בדאגה. "רציתי לבוא להזהיר אותך שהוא שואל את רג'ינה כל מיני שאלות עלייך."

אני מקווה שרג'ינה תשמור לעצמה את העובדה שהיא לא מחבבת אותי במיוחד. היא אומנם תשמח להתלונן עליי, אבל העבודה שלי מדברת בעד עצמה. הטיפים שאני מקבלת מהלקוחות כמעט כפולים מהטיפים של שאר העובדים, עובדה שרק מלבה את מסע הנקמה האישי שלה נגדי. אני לא מבינה מה הבעיה שלה. הבת שלה היא זאת שניהלה רומן עם מי שעכשיו הוא החבר שלי לשעבר בזמן שעוד יצאנו. אני לא מאיימת עליה בשום צורה, ככלות הכול, לא הייתי נוגעת בלאנס אפילו אם הייתי לבושה בחליפת מגן, וודאי שלא הייתי חוזרת אליו.

אני זוקפת את גבי. מחשבות על לאנס ותמי רק מעכירות את מצב הרוח שלי; מחזירות אותי לאותו מצב נפשי מעורער, ואני מסרבת לראות בעצמי לא יותר מאותה בחורה שחשבה שתתחתן עם החבר שלה מהקולג'. העתיד הזה עלה בלהבות אחרי גייליטי שלאנס מנהל חיים כפולים עם תמי.

תניחי לזה. תראי להם שהם לא שברו אותך, גם אם היית על סף שבירה.

"הוא הנסיך שלך?" מחייכת לילי.

אני מייד חוזרת לשיחה שלנו.

הנרי מכווץ את כתפיו. "נצטרך לחכות ולראות אם הוא יבוא ויישא אותה בזרועותיו לממלכה שלו."

הממלכה היחידה שהאיש הזה מתגורר בה היא הגיהנום, ואני לא מעוניינת לבקר שם. הוא שטן בחליפת מעצבים עם אישיות תואמת.

"בהצלחה! את תזדקקי לזה." הנרי טופח על ראשי כאילו אני ילדה קטנה, והולך.

כל אימת שאני מביטה במראה, עיניו החומות וחסרות הרגש של רואן פוגשות את שלי. אני רועדת תחת מבטו, על אף החום שמפיצות הנורות שעל שולחן האיפור.

איכשהו, אני מצליחה לשמור על ארשת פנים אדישה לכל אורך המהפך, אף שליבי הולם בחוזקה בחזי. אני משתמשת בכל האנרגייה שלי כדי להתעלם מהבוס החדש שלי ולהפוך את לילי לנסיכה היפה ביותר בכל הפארק.

כשאני מתקרבת לרגע החשיפה, אני מסובבת את הכיסא שלה לעבר מרכז החדר, הרחק מהמראה. אני מסיימת את הפרטים האחרונים ומסובבת את הכיסא בדרמטיות לעבר המראה, לרגע הגדול. עיניה דומעות כשהיא רואה את השתקפותה.

"את יפיפיה." אני מתכופפת אליה לחיבוק קטן.

"תודה." היא מקמטת את מצחה לעבר הכיסא שלה.

ליבי נצבט בחזי, ואני מצטערת שאני לא יכולה לעבוד עם יותר ילדים כמו לילי. הילדים שברוך כלל מתעלמים מהם.

אני כורכת את זרועי סביב כתפה של לילי ומחייכת אל המראה. "את ממש לידי יפה. אני בטוחה שעוד יתבלבלו בינך לבין הנסיכה קארה האמיתית ברגע שתצאי מפה."

"באמת?" פניה קורנות שוב מאושר.

אני טופחת על אפה באצבעי. "בטח. ואני יודעת שהילדים יקנאו בגלגלים המגניבים שלך כשכפות הרגליים שלהם יכאבו." היא צוחקת. "את מצחיקה."

"אם מישהו יבקש ממך טרמפ, תדאגי שהוא ישלם לך. מבטיחה?" "מבטיחה." היא מרימה את הזרת שלה כדי שאתפוס אותה בשלי.

אנחנו משלכות אותן כדי לחתום את השבועה.

אני מסתובבת לקרוא להוריה של לילי. עיניי לוכדות את מבטו של רואן. חום מלבלב בבטני, ומתפשט כמו אש בשדה קוצים על פני עורי מעצם מבטו עליי.

יכול להיות שיש לי חום? ידעתי שלילדה ההיא עם האף הסתום שביקרה בעמדה שלי אתמול לא היו סתם אלרגיות. הוריה של לילי מגיעים ומתפעלים מהמהפך שלה. כשהאב כורע על ברכיו לשוחח עם לילי, האם פונה אליי ואוחזת בידי בידה הרועדת. "תודה רבה שדאגת לכת שלי. היא פחדה שהיא לא תרגיש שייכת לכאן כמו שאר הילדות, אבל את יצאת מגדרך כדי שהיום שלה יהיה מיוחד." היא כורכת את זרועותיה סביבי. אני מחבקת אותה בחזרה. "בשמחה. אבל לילי עשתה לי חיים קלים. יש לכם ילדה יפיפייה, מבפנים ומבחוץ."

אביה של לילי מסמיק ואמא שלה מחייכת. הוריה של לילי מעיפים מבט אחרון במראה ומסיעים אותה משם. אני פונה לעבר המקום שבו רואן ורג'ינה פטפטו, אבל כבר אין שם אף אחד. בטני מתהפכת.

בחילה מלווה אותי לכל אורך היום. לא משנה כמה ילדים חייכניים קמים מהכיסא בעמדה שלי, אני לא יכולה להתעלם מהתחושה המשונה שעולה בי. אני לא בטוחה מה רואן רצה, אבל אני חייבת להיזהר. כבר התעלמתי מהאינטואיציה שלי בעבר, ואני מסרבת לחזור על הטעות הזאת שוב.

פרק 4

רואן

Tרימלנד אומנם נמצא בעסקי מכירת החלומות, אבל בי הוא מעלה רק סיוטים וזיכרונות מרים. האנרגייה שאופפת את המקום חונקת אותי בדיוק כמו אחוזי הלחות בפלורידה. על אף שמש הקיץ שקופחת מעליי, צינה עוברת בגבי כשאני מרים את מבטי אל טירתה של הנסיכה קארה. המפלצת הארכיטקטונית ששמה את הפארק של סבא שלי על המפה, לפני כמעט חמישה עשורים, מזכירה לי חיים קודמים ששכחתי מזמן.

תתגבר על זה, חתיכת חרא חסר ערך שכמוך. תתמקד במה שחשוב.

אני לא בטוח למה גזר עליי סבי לתקן פארק שעשועים שפועל ללא תקלה כבר ארבעים ושמונה שנים. הכרטיסים תמיד אוזלים, ואנחנו מגיעים לקיבולת מקסימלית מדי יום ביומו. בהתחשב בביצועים הרבעוניים של הפארק, אני לא מבין אילו שיפורים אני אמור לערוך בו. במילים פשוטות, המקום הזה מושלם. כמעט מושלם מדי. בתור יושב הראש של חברת הבת שלנו – שמספקת שירותי סטרימינג – התמודדתי ביום אחד עם יותר בעיות משהפארק הזה מתמודד איתן בשנה שלמה. אבל מאחר שמניות בשווי עשרים וחמישה מיליארד

דולר מוטלות על כף המאזניים, אני מוכן להפוך כל אבן בכל המקום הזה, כדי לחשוף את נקודות התורפה ולהעצים את החוזקות של דרימלנד. אין לי ברירה. האחים שלי סומכים עליי שאמלא את תפקידי ואדאג לעתיד שלנו, ואין לי כל כוונה לאכזב אותם.
אני זונח את עמדתי על גשר העץ המתרום. קל לי יותר לנשום כשאני מתרחק מהטירה.

תחשוב כמה טובים יהיו החיים שלך ברגע שתעוף מהעיר הזאת. המחשבה שומרת על שפיותי בעולם שכל כולו נבנה על זיכרונות רדופים וחלומות שבורים.

סבלנותי אוזלת עם כל מחסום שאני נתקל בו. אחרי פגישות צמודות וחסרות תוחלת עם הצוות של דרימלנד, אני נואש לשמוע על התחומים שבהם הפארק תפקד ברמה נמוכה מהמצופה. אבל מאז שהגעתי למקום לפני ארבעים ושמונה שעות, לא גיליתי שום דבר ראוי לציון.

על הנייר, דרימלנד כובש יעדים חדשים עם כל רבעון פיננסי. הדרישה לעוד היא הסוגיה המשותפת היחידה ששמעתי מהעובדים. עוד מתקנים. עוד אזורים. עוד מלונות. עוד מקום.

יש רק צוות אחד שיכול לעזור לי עם התרחבות בקנה מידה כה גדול. היוצרים של דרימלנד הם בעלי שם עולמי בעסקי פארקי השעשועים. כל אטרקציה, מקום מפגש, מזכרת, או חוויית צרכן שקיימת בדרימלנד עוצבה בידי היוצרים. גישת הניהול שלי, שנטפלת לפרטי פרטים, תהיה שינוי משמעותי מהגישה הנינוחה שהם רגילים לה מהמנהל הקודם. אבל למען האמת, לא אכפת לי. זאת הגישה שעזרה לי להפוך חברת סטארט־אפ בתחום הסטרימינג לאימפריה בשווי מיליארדים, והיא תעזור לי גם פה.

אני נכנס אל משרדי וסוגר את הדלת מאחוריי. שני היוצרים הראשיים נרתעים בכיסאות שלהם לשנייה ואז לוקחים את עצמם

בידיים. סאם, גבר שההיגיון הבריא שלו אמר לו לשלב חולצת משבצות עם עניבה מנוקדת, בקושי מסוגל להסתכל לי בעיניים. החלק העליון של שיערו החום המתולתל הוא הדבר היחיד שאני רואה כשהוא משרבט במחברת שלו. ג'ני, המנהלת-שותפה הברונטית, יושבת לידו כשגבה ישר יותר מסרגל, כאילו שינוי כלשהו ביציבה שלה עלול להכעיס אותי.

אני מתיישב. "בואו נתחיל."

הם מהנהנים בו־זמנית.

"הוטל עליי לחשוב על תוכנית חדשה לפארק, כזו שמאתרת את נקודות התורפה שלנו. יחד, אנחנו נעריך את ביצועי האטרקציות בדרימלנד ונקבע איך אפשר לשפר את השירות שאנחנו מעניקים למבקרים שלנו. זה כולל שיפוץ מתקנים קיימים, יצירת אזורים חדשים, עדכון מערכונים ומצעדי בלונים שיעלו את התשואה של דרימלנד בחמישה אחוזים, לכל הפחות."

עיניו של סאם איכשהו מכפילות את גודלן שעה שפניה של ג'ני נותרות אדישות.

"בהתבסס על הניתוח המקדים שלי, המתחרים שלנו הלכו ונהיו נועזים יותר לאורך השנים. ולמרות שדרימלנד מתפקד מעל הממוצע בכל רבעון, אני מעוניין לחסל את התחרות שלנו ולגנוב את הרווח הנקי שלהם."

פיקת הגרון של סאם עולה ויורדת בזמן שג'ני מקשקשת במחברת שלה. אני מעריך את השתיקה שלהם, בהתחשב בזמן המוגבל שיש לי בין הפגישות עם כל מחלקה.

"פרויקטים כאלה אורכים שנים – מהתוכניות ועד למתקנים בפועל. בכל מקרה, אני מצפה משני הצוותים שלכם לפתח את תוכניות הבנייה הראשוניות שאני אציג בפני מועצת המנהלים בעוד שישה חודשים."

זה היה הרעיון של דקלן לשמור בסוד את הסיבה האמיתית שאני פה. לדעתו, אם אחשוף את כוונותיי הלא-בדיוק-אלטרואיסטיות לפרויקט בסדר גודל שכזה, אנשים עלולים לחבל בתוכנית שלי

תמורת המחיר המתאים. כך אף אחד לא יתהה בנוגע לתפקיד הזמני שלי פה בששת החודשים הבאים. מבחינתם, אני אהיה המנהל שהם תמיד חלמו שיהיה להם. במציאות, אני כבר מצפה בכיליון עיניים לרגע שאזחל מתוך באר השחת הזאת ואחזור לשיקגו כדי להחליף את דקלן בתפקיד סמנכ"ל הכספים.

"שישה חודשים?" ג'ני נחנקת. לחייה מאבדות את צבען לחלוטין.

"אני מקווה שזאת לא בעיה."

היא נדה בראשה, אבל היד שאוחזת בעט שלה רועדת.

"אני מעוניין להציג את הפרויקט בחגיגת היובל ולייצר באז שינגן על רגשותיהם של אנשים. הפרויקט יקסום לדורות החדשים והישנים שגדלו על הדמויות של דרימלנד. אני רוצה שהוא ישתווה לכל מה שסבא שלי אהב בפארק הזה ויקדם אותנו לעבר עתיד טוב ומודרני יותר."

סאם וג'ני אינם אלא זוג ראשים מהנהנים, מרותקים לכל מילה שלי ומקשקשים במחברותיהם.

"אז לא אכפת לי מה צריך לעשות, תעשו את זה. הזמן שחולף הוא

האויב שלנו."

"מה התקציב שלנו?" עיניו של סאם בורקות.

"שיישאר בגבולות ההיגיון – אז בסביבות עשרה מיליארד לכל

הפארק. אם תצטרכו יותר, רואי החשבון שלי יעברו על המספרים."

סאם כמעט נחנק מהלשון של עצמו.

"אני מצפה לתוצאות. אחרת, כדאי שתשלחו את קורות החיים

שלכם לקרנבל הנורד."

ג'ני נועצת בי מבט בזמן שסאם משפיל את עיניו אל השטיח.

"אדוני, אני יכולה לדבר בחופשיות?" ג'ני טופחת בעט על

המחברת שלה במחווה מרגיזה להפליא.

אני מביט בשעון שלי. "רק אם את חושבת שזה הכרחי."

"בהתבסס על לוח הזמנים המזורז שלך, תהיתי אם נוכל לתת

לעובדים להגיש הצעות מוקדם יותר השנה? כך, היוצרים יוכלו לעבוד

עם רעיונות חדשים במקום להתחיל מאפס."

אני ממצמץ אליה. ההגשות השנתיות הן לא יותר מכאב ראש שנועד להעלות את המורל של העובדים. יש לנו די יוצרים שעובדים בדרימלנד כבר עשורים. הם לא זקוקים לתרומתם חסרת התועלת של עובדים בשכר נמוך שלא יודעים דבר וחצי דבר על תכנון פארקים. אבל מה אם מישוהו יגיש משהו שהיוצרים הקיימים לא חשבו עליו?

אני עובר על היתרונות והחסרונות ומגיע למסקנה שאין לי הרבה להפסיד. "תפתחו את ההגשות לשבועיים בלבד. אני רוצה שתעברו על ההצעות באופן אישי ותעבירו לי אך ורק את ההצעות הטובות ביותר."

ג'ני מהנהנת. "כמובן. אני בטוחה שאנחנו יודעים מה אתה מחפש." אני מסופק, אבל אני לא טורח לבזבז עוד מילים ולתקן אותה. "תיגשו לעבודה."

ג'ני וסאם ממחרים לצאת, משאירים אותי מאחור לענות לאימיילים ולהתכונן לפגישה הבאה בלוח הזמנים שלי.

"בן."

אני מייד מתחרט שעניתי לשיחה האישית יוצאת הדופן מאבי. סקרנות מטופשת השתלטה עליי מפני שהוא היה שקט מדי בכל הנוגע לדרימלנד. משהו בדממה שלו גורם לי לתהות מה הוא זומם מאחורי הקלעים.

אני מתמקם על ספת העור ממול לשולחן העבודה שלי. "אבא. 'אבא' ו'בן' אינם אלא כינויים חסרי משמעות, הצגה שפותחה במהלך שנים של הופעות פומביות.

"איך המצב בדרימלנד? אני מניח שתיקח חלק בפגישה של מועצת המנהלים ביום שני, לא משנה מה התוכניות שלך." נימת קולו נשארת קלילה, מרמזת על הרוגע המעושה שהוא שכלל לאורך עשרות שנים. אני חושק שיניים. "למה אכפת לך?"

"כי העניין הפתאומי שלך בתפקיד המנהל לאחר מותו של סבא שלך מסקרן אותי."

הוא עד כדי כך מזלזל באינטליגנציה שלי?

מובן שכן. כל חייך הוא לא עשה דבר מלבד ללעוג לך.

"יש סיבה כלשהי שאנחנו מנהלים את השיחה הזאת?" אני שואל

באדישות מזויפת.

"תהיתי לגבי ההתקדמות שלך אחרי שעברתי על בקשת המימון

שהגשתי. עשרה מיליארד דולר הם סכום רציני מאוד."

כל שריר בגופי מתאבן. "אני לא זקוק לעצה שלך."

"יופי. לא הצעתי אותה."

"כמובן, כי למה שתתנהג כמו אבא לפחות פעם אחת בחיים

האומללים שלך."

"בחירת מילים מעניינת מהבן הכי חלש שלי."

האגרוף שלי מתהדק סביב המכשיר הנייד. מטופש מצידו לענות

לשיחה מאבי רק מפני שהייתי קצת סקרן. היה עליי לצפות ששום דבר

לא ישתנה, גם לאחר מותו של סבי. הדבר היחיד שמעניין את אבי הוא

להזכיר לי שלדעתו אני כישלון.

הוא מנסה לבלבל אותך. זה הכול.

"אני חייב לסיים. יש לי פגישה ואני לא יכול לאחר." אני מנתק

את השיחה.

אני נושם כמה נשימות עמוקות כדי להוריד את לחץ הדם. אני לא

אותו ילד חסר תקווה שהשתוקק למערכת יחסים אמיתית עם אבא

שלו. בגללו, הפכתי את המוח שלי לנשק במקום לנקודת תורפה.

לא משנה כמה הוא מנסה להתגרות בי, אני תמיד יוצא כשידי על

העליונה, כי הילד שהוא הכיר פעם כבר לא קיים. דאגתי להעלים

אותו.

לרכישת הספר המלא לחצי כאן